ВІЛЬХА

У небі лопотить пташиний грай
Та не пора прощального обліту.
Палахкотить від спеки небокрай,
Пропалини сумні в густому вітті.

Ще середина літа, підожди!
Таке життя. Усім тепер непросто
В осерді втрат і лютої вражди
У неба відвойовувати простір.

Наперекір всьому цвісти, рости,
Шукати в росах прохолодну втіху.
У твоїх кронах – пристрасть висоти
Та мудрість у корінні, сива вільхо.

Вільшаник вже поблід, сумує гай.
А шишечки дзвенять в посохлім вітті.
Я об сльозу спіткнусь: не покидай!
То маківка лише стрімкого літа.

Листок пожовклий наче голий нерв,
Нараз усе спиняється на грані…
Таке бува не тільки між дерев –
Передчуття дочасного смеркання.
.

Наталя Дзюбенко-Мейс